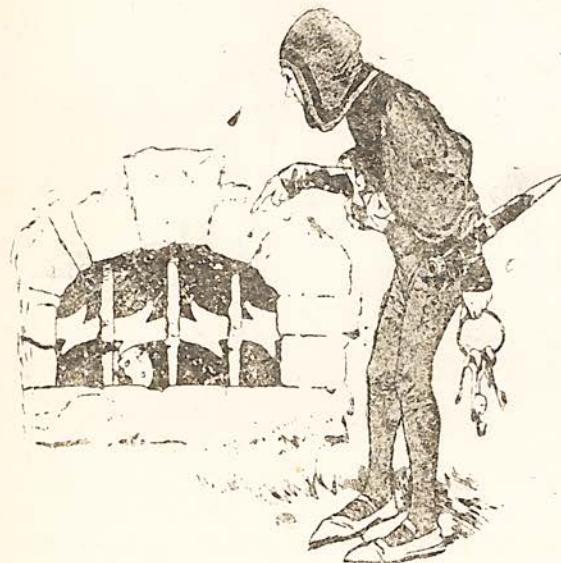

И въ същата минута тя се спусна къмъ двореца, а слѣдъ-
нея тичаше царската стража и викаше съ гласъ:

— Стой!... Стой!... Спри!...

Жанета се така смути и забърка, че ги послуша и запо-
вѣда на вълшебната количка да спре.

Стражата я хвана и поведе при царя.

нѧть, защото тя не бѣше въ вълшебната количка.

А царьтъ, все пакъ, се много заинтересува отъ тиквената
количка и внимателно я оглеждаше.

— Чудно! Какъ така може да ходи сама безъ коне! —
очудваше се той; — искамъ да видя какъ върви!...

Заповѣда той да затворятъ вратитѣ на двора и да дове-
датъ Жанета. Тамъ тя трѣбваше да покаже на царя какъ
управлява количката...

Това само и очакваше Жанета. Тя скочи въ количката
и пошепна:

„Ходи бѣрзо, вози гладко,
Ти количке, самоходке“!...

Ехъ, че като полетѣ количката, — всички се изплашиха
и пръснаха, а количката ф-р-р-р — прѣлетѣ прѣзъ оградата и
хвърчеше вече далечъ-далечъ...

— Пази Боже съ тая количка! — рече си Жанета. —
Съ нея може да си докарамъ още бѣди. Ахъ, ако би могла
да се намѣря отново въ гората, подъ стария джъбъ дѣто
остана Буля-Гулъ...

— А, — каза
гнѣвно царьтъ, —
азъ зная, коя си
ти. Тебе те е из-
пратилъ тука съ-
сѣдътъ царь, за да
огледашъ моите
крѣпости... Е, ло-
шо ще си изпа-
тишъ!...

И той заповѣ-
да да хвърлятъ
Жанета въ тъм-
ницата. И ето — тя
си докара бѣда на
главата!... Ахъ,
колко плака тя въ
тъмницата! Но се-
га нейнитѣ жела-
ния не можаха вѣ-
чѣ да се изпъл-